DINSPRE DOUĂ ANOTIMPURI

Cornel Constantin isăilă

Rădăcini

Sunt bine prins de rădăcini
Cu dragostea-mi de lume
Şi vreau ca mai puţini străini
Să-mi fie peste nume.

Să fiu găsit de prunci în gând
Vărsându-şi bucuria.
Udat de grădinari pe rând.
Să-mi ţină veşnicia.

Din rădăcini, pentru copii
Slujit va fi pământul
Cu viţa gândurilor vii
Cât strajă-mi stă cuvântul.

Mă voi găsi pe mai târziu
Cu ce-am deprins în viaţă
Şi voi lăsa cuvântul viu
Urmaşilor, povaţă.

I-Dinspre Primăvara vieţii

Copilăria

Anotimpurile şi soarele

Iarna:
— Vai, cât pot fi de frumoasă!
Pe întinsul zărilor.
Nimeni nu-i aşa geroasă
Să dea flori ferestrelor.

Cine ştie să mai scoată
Din oricine tremurat
Şi din haina sa bogată
Să-nvelească un regat?

Eu şi soarele ne ţinem
Prieteni buni, de neuitat.
Chiar dacă de colţi ne prindem
Când mi-e vremea de plecat.

Primăvara:
— Ha, ha, ha, săracă rece.
Fără suflet de surori.
Nimeni nu te mai întrece
La prostii, de multe ori.

Dar ca mine nu e nimeni
Să dea viaţă din pământ
Şi să prindă ramuri sfinte
Într-o briză de alint.

Stau în braţele de raze
Şi pe soare îl iubesc.
Suflu viaţă către gâze
Şi natura o trezesc.

Vara:

Eu, presus de voi, stau bine
Îmbrăcată de culori.
Soarele mă vrea pe mine
Să fiu doică pentru zori.

Toţi copiii mă aşteaptă
Şi n-ar vrea ca să mai plec.
Eu sunt bună şi deşteaptă
Şi la şcoală nu-i petrec.

Şi-apoi, cât de parfumată
Sunt din cap până-n călcâi.
Sunt prinţesa răsfăţată
Şi mă cred cea mai întâi!

Toamna:
Cine poate să-nţeleagă
Trei trecute fără rost.
Dacă n-aş fi eu degrabă
Harnică, mereu la post?

Una-i rece, alta crudă.
Vara ştie a prăji.
Cine rabdă să v-audă
Nu ştie ce va păţi.

Eu îmbrăţişez din soare
Tot ce-mi poate oferi.
Chiar şi-n clipe de răcoare
Este semn a ne iubi.

Soarele:

Dragile mele copile.
Eu pe toate vă-ndrăgesc!
Doar cu voi îmi petrec zile
Şi nu vreau să vă rănesc.

Iarna este minunată.
Albă, plină de mister.
Face lumea mai curată
Şi păcatul mai stingher.

Primăvara aripi prinde
Din orice mugur crăpat.
Viaţă nouă se întinde
Precum Fiul înviat.

Ce ne-am face fără vară
Peste mugurul crăpat?
Ea dă dulcele, să pară
Fructul binecuvântat.

Toamnă! Toamnă! Bună mamă.
Ce-ngrijeşti ca de copii.
Tu la fel, de bună seamă.
Pui în toate bucurii.

Iarna:
Îmi cer scuze, surioare.
Rău din fire m-am purtat.
Soarele e frate mare
Şi e demn de ascultat.

Primăvara:
N-am ştiut să fiu mai bună
Cum credeam şi mă vedeam.
Mă purtam ca o nebună.
Judecam şi tot râdeam.

Vara:
Nici eu nu mă văd mai brează
De când vremuri stau în timp.
Să mă scuz nici nu contează.
Dacă nu fac să mă schimb.

Toamna:
Multe-am învăţat se pare
Doar privindu-ne un pic.
Când suntem mai iertătoare.
Greul pare mai nimic.

Soarele:
Bine-aţi spus aceste gânduri
Ce din pace izvorăsc.
Harul vostru stă de-a rânduri

Sfat spre cei ce nu iubesc.

Doar când daţi una spre alta
Ajutorul cât de mic.
Singure vă faceţi soarta
Iar eu sunt… cel mai voinic!

Din mâna iernii

Răsuflă iar, din toţi rărunchii.
Blajina taină-primăvară.
Scăpată-acum, din mâna iernii.
Zâmbeşte blând, ca o fecioară.

Cu ochi timizi clipeşte-n muguri
Cerşind puterile din soare.
Făr’ de rochii şi de farduri.
Precum Cenuşăreasa pare.

Prind vânt şi umezeală rece
Învie viţe de seminţe.
Din somn adânc, mai vie trece
Cu flori şi chicot de fiinţe.

Cu braţe-ntinse, suflecate.
Îşi varsă dragostea în şoapte.
Cu viaţă calcă peste moarte.
Tot mai frumoasă, peste noapte.

Primii fulgi

Coama munţilor de iarnă
De pe cerul îngheţat.
Peste duh, steluţe toarnă.
Primele, de ne uitat.

Curg în dans de sărbătoare
Scurtând dorul la copii.

Blânde, pline de candoare.
Pe întinderi străvezii.

Răsucesc nehotărâte
Pe tărâm a de zidi.
Niciuna la fel, din câte?
Locul parcă n-ar găsi.

Vântul vrând să le primească
Pentru cinstea ce-au făcut.
Reuşi să le gonească
Crezând că e priceput.

Moş-Crăciune

Moş-Crăciune, Moş-Crăciune.
Mulţumesc de jucării.
Toate-mi prind aşa de bine.
Cum de altfel le mai ştii?

Cred că anul care vine
După cum poţi tu să faci.
Toţi copiii de pe lume
Or să fie împăcaţi.

Ştii că sunt orfelinate
Unde poţi oricând să mergi.
Să le fii soră şi frate…
Cred că tu mă înţelegi!

N-are cine să-i iubească.
Să trăiască sănătoşi.
Toţi copiii, ca să crească.
Fă-i cu daruri, bucuroşi.

Am să strâng şi eu cu tine
Ce primesc de la părinţi.
Moş-Crăciune, Moş-Crăciune.

Hai să-i facem fericiţi!

De Crăciun

De Crăciun, e sărbătoare.
Ştim cu toţii, dragii mei.
Însă preţ dăm fiecare
După spirit şi idei.

Unii cred doar în cadouri
Şi de mici, ce-au învăţat.
Alţii pentru cer dau lauri
Luminaţi de ce-au aflat.

Cum în grajd de animale
S-a născut pruncul Prea Sfânt.
Către Eden, sfântă cale
Omului de pe pământ.

Magii, cum îi ştim din cântec.
S-au plecat prin darul lor.
Noi vom creşte de-i dăm scutec
Inima drept salvator.

De sub brad la fiecare.
Noi alegem ce-i frumos:
Doar cadouri trecătoare
Sau şi pe Iisus Cristos?

Nu vă spun pentru ntristare
Că nu-mi place Moş-Crăciun;
Dar să ştiţi că-n sărbătoare
Nu e Moş, ci Sfânt Crăciun!

S-antins

Iarna s-antins pe-ntreaga glie.
Torcând apus din zori în zori.

Trudind sub ger ca să învie
La geam un braţ întreg de flori.

S-antins din fire sclipitoare
Ca picurile unei mări.
Scrâşnind străină, fără soare.
Cuprinsă-n braţele de zări.

S-antins şi vremea hibernării
În care duhul s-a culcat
Râvnind, în pragul primăverii.
Picior de iarnă îngheţat.

Omul Mare

Doi băieţi şi o fetiţă
S-au pornit de făurar
Din omăt să îi dea viaţă
Unui om pe lume rar.

Au gândit întâi un nume
Cum nu este de-nţeles.
Apoi, au pornit s-adune
Fire dalbe pentru ţes.

Au muncit preţ de o oră.
Făr-a şti când a trecut…
— Hai băieţi, în pas de horă
Omul nostru s-a născut!

— Ura!!! Au strigat copiii
De minune ameţiţi
Şi săreau călcând nămeţii
De om parcă învârtiţi.

L-au privit şi-i încântară
Două săptămâni de-atunci.
Dar o zi de primăvară

A scăpat zâmbind prin lunci…

— Nu se poate! Omul Mare
Se va stinge în curând.
Lăcrimează de la soare.
În şuvoaie despletind.

— Nu credeam c-aşa devreme.
Zise şi băiatul mic.
Şi un om, ce nu se teme.
Se preface în nimic!

Spre sfârşitul verii

Stăvilar din stânci plesnesc.
Spume calde-n valuri.
Albă salbă zugrăvesc
Piepturilor maluri.

Scoici şi alge ţes un şal
Din străfundul mării
Peste răscolitul mal.
În codiţa verii.

Soarele se scaldă-n nori
Dând din braţe scurte.
Scufundat de multe ori.
Cerul să-l asculte.

Duhul toamnei calcă prag
Şuierând din frunze.
Spirite de vară trag
În trecut ascunse.

Clinchet de toamnă

E freamăt de frunze şi prunci
În boarea de toamnă timidă.

Din zori din apus ca o şidă
Se-ncurcă o pâclă prin nuci.

Sub dealuri de viţă de vii
Adie mireasma de fragă;
Pe vale, o juncă pribeagă
Mugeşte ca minte s-o ţii.

Atârnă un clinchet difuz…
Spre clase convoacă şcolarii.
Şi mana întinsă pe arii
Promite hambare-n refuz.

Pe cer, în cete cocorii
Scald zorii lăsându-şi cotloane.
Natura aşteaptă paltoane
Din fire dalbe ca norii.

Toamnă zurlie

Prins în tremurul de vreme
Şi de hachiţa de vânt.
Codrul huruie şi geme
Peste creasta de pământ.

Ca murate în şiroaie
Zac atâtea ruginii.
Fructe, frunze cad sub ploaie.
Ceasurilor, agonii.

Ceru-i pus ca de ninsoare
Cu nori mari şi năzuroşi.
Într-un bocet, fără soare.
Mulţi par babe şi chiar moşi.

Teamă-i de frigul precoce.
Nu puţine trag la dos.
Toate zic, cu blândă voce.

Că nu-i timpul sănătos.

Toamnă rece şi zurlie
S-a întins în lung şi-n lat.
Hârcâie, nevrând să ştie
Cât mai este de lucrat.

Frunza

Cercetând misterul lumii.
De ce pomii sunt stropiţi.
Se lăsă pe gând, ca unii.
Judecând la bani mărunţi.

Şi curând, găsită unsă.
Răvăşită de fiori.
Muribunda, verde frunză
Striga sprijin la surori…

Dar cum toţi avem o viaţă
Şi un spaţiu limitat.
Nimeni nu i-a stat în faţă
Viermelui înfometat.

Când a prins prima bucată
Între fălci, ca multe ori.
S-a şi prăbuşit îndată
Otrăvit sub pom, în flori.

Ca o lecţie trecută
Chiar cu primul agresor
A-nţeles de ce-i făcută
Grija de pomicultor.

Din atâtea daruri multe

Am atâtea daruri bune
De la mama mea pe lume:

Zâmbete, şi ochi de pace.
Şi o viaţă ce mă place.

Simt că braţele iubirii
Zile-mi ţes în haina firii.
Simt că dragostea-i în mine
Şi în ea – drumuri senine.

Orice pas, când mă învaţă.
Îmi ia tainele din faţă.
Flori şi ramuri nesfârşite
Trec din praguri neivite.

Dar din toate, mai aparte.
Glasul meu minuni împarte.
Ca o vrajă, ca şi gândul
Cel mai mare e cuvântul.

Din trei culori

Într-un vis rebel, de seară.
Un băiat şi trei culori
Zugrăveau un cer de vară
Azuriu ca multe ori.

Albul mai lucra conturul
Şi alocuri nişte nori.
Pe când soarele şi cerul
Flecăreau ca nişte mori.

Galbenul plin de valoare
Se credea cel mai frumos.
Iar albastrul, boltă mare.
Un regat văzut de jos.

Ştii, întinsule albastru.
Fără mine eşti nimic.
Eu sunt cel mai tare astru

Şi am braţe de voinic.

Unde-ai sta fără de mine.
Soare, ce te dai rotund.
Vezi că albul creşte bine
Şi te văd curând la fund!

Dalbul blând, ca să-i despartă.
Se întinse nor pufos.
Iar din foaia fermecată
Dispăru cel luminos…

Ca un trăsnet ceasul sună
Şi cu lacrimi se trezi.
Iar în loc de planşă bună
Găsi un surâs de zi.

O mamă…

În braţele de mamă.
Pe leagănul sublim.
Un prunc o lume cheamă
Din sufletul de crin.

Cu zâmbet dă vederii
Izvprul său de rai;
Din tainele iubirii
Ar da ce tu nu ai.

O mamă câte poate
În fiul său nutri.
Nici zori, nici munţi, nici noapte
Nu fac, de s-ar uni.

Un prunc e rodul vieţii.
E dar dumnezeiesc.
O mamă-i viţa sorţii
În neamul omenesc.

Cu mine, mamă

Din câte mame-s pe pământ
Ce toate ştiu iubirea.
Prin tine varsă Duhul Sfânt
În mine fericirea.

Eu nu-s decât un prunc plăpând
Sub mâna ta dibace.
Însă cuvântul tău preablând
Mă creşte şi mă coace.

Să nu porţi teamă de nimic.
De ziua viitoare.
Din Dumnezeu am fost şi mic.
Prin El voi fi şi mare!

Pe lumea plină de minuni
Şi rost de bună seamă.
Cu mine zile să aduni
Să ai destule, mamă!

Buna

Sub castan, în parc, pe bancă.
O zăresc pe Buna mea.
Nu e ea aşa cred… parcă.
Dar păşesc… şi e chiar ea.

Ochii rătăciţi departe.
Părul şi mai cenuşiu.
Prind s-o văd doar dintr-o parte.
Cu obrazul vineţiu.

„Vai, îmi zic cu întristare.
Parcă-i plânsă de curând”.
Ce-a păţit ce-o doare oare?

Însă zic numai în gând.

Mă apropii, intru-n soare.
Dar mă prinde-a mă vedea
Iute saltă, ia culoare
Şi devine cum era…

Cine-i ea când nu-s eu oare.
Ea, cu vârsta dumneaei.
Ce sunt eu să-i dau ardoare
Doar cu anişorii mei!

Cartea

Am primit în dar o carte
Cu ferestre mii şi mii.
Prin ea văd drumul departe
Când citesc din poezii.

Personaje şi imagini
Vor veşminte aurii.
Univers cuprins în pagini:
„Gânduri vii pentru copii”!

Girafa şi şarpele

O girafă sperioasă
Când se răsfăţa pe mal.
Vede-o faţă fioroasă
Cum se întindea pe val.

Aoleu şi vai de mine.
N-am văzut aşa ceva!
Şi fugea… fugea de sine
Că-n oglindă ea era.

Şi urca la întâmplare
Într-o teamă şi grăpiş.

Mulţumită de scăpare
De la mal, în tufăriş.

Răsuflând în pace bună.
Gâfâind tot mai uşor.
Când să zică: „Treabă bună!”
O-ncleşte iar un fior.

Hi-hi-hi, să vezi minune.
O girafă cu fular!
Şi pe loc i se şi pune
Şarpele, de fel măgar.

Dă-te jos, măi târâtură!
Zise dânsa tremurând.
Când cu frig, când cu căldură-Trăia toatele pe rând.

Nu-i făcuse nicio rană
Când de ea joc şi-a bătut.
Dar s-a vindecat de teamă
Prin toate ce le-a trecut.

Pisica

După un program de muncă
Cu răbdare de vânat.
Potolită, o apucă
Dor nebun de… „siestat”.

Nu-i place să piardă vremea
Nici când se preface boţ.
Toarce visele aievea
Fără fus, fără negoţ.

Mie-mi place când se scoală
Şi se-ntinde cu alint.
Văd cum delicat se spală.
Strălucind ca de argint.

Apoi, mândră saltă coada
După vorbă la cerşit.
Veselă, să-mi dea podoaba
Mustăcind că m-a vrăjit.

Mărul

Mult zăcu pe fructieră
Un măr roşu, sănătos.
Şi plimbat de pe noptieră
De jos, sus şi iar în jos.

Mai târziu, răci băiatul
Şi primi vizitatori:
Mulţi colegi veniră-n grabă.
Medicul, de două ori.

Îi aduse fiecare
După cum se pricepea:
Doctorul, hapuri şi mere.
Iar copiii, ce-şi dorea.

Avu timp să înţeleagă.
Săptămâni, aproape trei.
Cum că fructele se leagă
Cât de sănătos te vrei.

Îşi schimbă gândul de viaţă
Peste gustul controlat:
Ţinea dulciuri rar în faţă…
Însă măr, mereu la pat.

Trei magi

Trei copii priveau surprinşi.
Cu taină înspre stele;
Erau rebeli, cu port în jeans.

Dar se loveau de ele.

Primul zicea că-s ochi de sfinţi
Şi altul, sigur îngeri;
Apoi, se întorceau grăbiţi.
Cu gândul la luceferi.

Mezinul, mai mămos de fel.
Ţinea că-s prunci de aştri.
Şi soarele, cum ştie el.
Cu luna sunt măiaştri.

Că ziua, tatăl s-ar trudi
Iar luna, peste noapte.
Şi astfel cerul s-ar găsi
O casă pentru toate.

Uimiţi, dar tot nedumeriţi.
Găsesc o întrebare:
Cât luna nu-i cu soarele.
Nici prunci nu fac, se pare.

Atunci, să ştiţi că barza e!
Pe toate le aduce!
Găsi băiatul pârtie
Pe dată să descurce.

S-au tot opus la ce gândesc.
Acoperiţi de stele…
Şi azi, probabil se găsesc.
Din magi, mistere-n stele.

Copilărie

Pasăre, copilărie.
Slobodă ca boarea-n lunci.
Porţi parfum de veşnicie.
Însă te-ncâlceşti în prunci.

Râzi şi plângi ca o nebună
Fericită-n lumea ta
Şi, ca stelele de lună.
Ţii trezit copil, cât vrea.

Stai în ani, pripită vreme.
Şi apoi te duci, te duci…
Mai rămâi şi nu te teme.
Mai rămâi, că nu ne-ncurci!

Întrupată-n anotimpuri.
Trecătoare ca nimic.
Fără de la tine gânduri.
Omul creşte tot mai mic.

Pasăre cu straie sfinte
Şi privirile cereşti.
Cât cu noi mergi înainte.
Suntem cete îngereşti.

II-ÎNTRE ANOTIMPURI
FABULE

Lumina şi întunericul

Cum um umbla lumina-n lume, mândră că e favorită.
Între ea şi întuneric, se vedea cea mai iubită.
El, urât şi după nume, năştea frică peste poate.
Însă ea ardea feeric şi credea că stă în toate.

S-au tot măcinat ca-n piuă veacuri, fără să-şi vorbească:
Ea prindea forţă sub soare, el fugea să nu-l topească.
Însă un apus de ziuă hotărî ca să-i adune:
Eaîn ceas de deprimare, el – sub nori, prindea a-i spune:

„Vezi, frumoaso, cum se moare? o trezi din amorţeală.
Suntem mari doar puşi pe treabă şi nicicum la nimereală!
Toţi avem un preţ se pare şi renaştem dintr-o moarte.
Să nu te încrezi în grabă, că n-ai să pătrunzi departe!

Fugi de-aici, singurătate, duh de noapte şi de frică!
Eu dau viaţă şi putere, ce îndrugi ca o nălucă?
Vreau să zic că văd departe fără ochii de lumină.
Harul meu, fără vedere, e tot forţă preadivină.

Noaptea cresc multe sub farmec, florile şi forţa lumii.
Grânele şi chiar podgorii pe deasupra, faţa lunii.
Greierii se-ntrec în cântec, iar cât tu te vezi răzleaţă.
Ochii obosiţi luminii, strânşi, privesc o altă viaţă.

Gata, blestemată umbră, ce mă duci după minciună.
Fugi şi lasă-mă odată!… Eu dau viaţa cea mai bună!
Apropo! Cât pare sumbră taina pruncilor în burtă.
Viaţă stă neluminată. Cum crezi tu că e făcută?

Cât părea de luminată, s-a întunecat de ciudă.
Numai suporta mistere şi nici lecţii să audă…
Ea trăia nevinovată… Cât de mult?… avea să ştie
Şi rămase cu putere… doar când rându-avea să-i fie.

O morală se impune după vorba celor doi:
VIAŢA NOASTRĂ-I ŞI-NTUNERIC, ŞI LUMINĂ, ŞI NEVOI!

Frumosul din ţepi

Un boboc de trandafir tainic ca un patrafir.
Îl răbda umilitor chiar pe-aproapele bujor.
De nici multele surori, din grădina lor de flori.
Orişicât se osteneau spre un capăt, nu-i vedeau.

Eu nu ştiu cum poţi să fii calm ca duhul de copii.
Să te ţină sufocat cât ai fi de protejat?
Eşti într-adevăr duios dar veşmântul ţi-e ţepos.
Nu ştii tu de aplecat, nu ştii tu de mângâiat!

Asta am primit în dar, prietene fără habar.
Asta sunt, aşa mi-e dat şi n-aş vrea nici de schimbat!
Eu mă bucur că te placi şi că eşti aşa dibaci.
Eşti un tip bine făcut şi în spirit neîntrecut.

Zile se-nţepau sub nori, ca fire, de multe ori.
Trandafirul, neschimbat, iar bujorul, îngâmfat.
Începeau a-mbătrâni, forţele le mai ştirbi
Şi, ca lucru hărăzit, în blestem s-au potrivit…

Ah, copii ăştia răi bat cu mingea peste noi…
Frate, bune trandafir, simt că mă mai ţin de-un fir!
Prietene ne-ntrecut, ce spui tu n-am cunoscut:
Văd că toţi mă ocolesc (cred că nu mă îndrăgesc!)

Şi-n scurt timp s-a risipit tot ce-a fost neocrotit:
Flori, şi frunze, şi bujor, chiar şi trecătorul dor…
Gânditor, dar viu, frumos, un butuc rămas ţepos
Se lăsă călcat de timp, mândru că e neam de ghimp:

TOTU-N LUME-I TRECĂTOR.
DE TE NAŞTI AŞTEPŢI SĂ MORI…

Bobul şi pâinea

S-au prins iute la gâlceavă
Într-un car întors din câmp
Un bob şi o pâine albă
Profitând la drum, de timp.

Bobul mic şi plin de teamă.
Rătăcit din sac, timid.
Către pita dolofană

Se întoarse glăsuind.

Îi zicea că-s feţe multe.
Dar la minte, încă verzi
Şi că sunt îngrămădite
Şi în saci, şi cât le vezi.

Ele se dădeau drept neamuri.
Doar că mai au de crescut;
Toate vin din şes, din dealuri
Pentru trai necunoscut.

Pita parcă făcea spume
Şi nici vorbă sfat să dea.
Ea spunea că-i mare-n lume
Şi, flegmatică, râdea.

Boaba care-i ţinea hangul
Nu se da prejos nici ea:
Îşi sălta cu cinste rangul
Chiar de singură vorbea.

Ar fi zis că-i faţă sfântă
Purtând chipul lui Iisus.
Aşa simte din sămânţă
Şi în taină-i mai presus.

Pâinea, încă jumătate.
Toată se umfla de râs.
Într-o pungă pusă-n spate
Lângă resturi de la strâns.

Ba cu una, ba cu alta.
Au ajuns la curte toţi.
Omul îşi deschise poarta
Şi-apoi puse drug la roţi…

Sacii plini, urcaţi pe prispă.

Calul, bine adăpat.
Câinele, rămas în crispă.
Aştepta pe nemâncat…

Vai, săriţi, săriţi în grabă.
Javra mă va înghiţi!
Gospodarul, pus pe treabă.
Evident, nu auzi.

Parcă e un glas de teamă.
Strigă oare cineva?
Da, sunt pâinea cea mai albă.
Faceţi, măi copii, ceva!

Clar că limba lor aparte
Boabele o-nţelegeau.
Dar erau mult prea departe
Şi nici forţe nu aveau…

Faţa albă şi bătrână
Se sfârşi roasă de colţi.
Fără sfatul de pe urmă
La cei tineri sau nepoţi.

Bobul mic crescu în plante
După timpul său de vis
Şi-nvăţă că NU SE POATE
SĂ TE UMFLI DOAR… DE RÂS!

Stejarul şi stejăreii

Un stejar din codru verde.
Dârz, ca tatăl de băieţi.
Urmărea, fără a pierde
Orice freamăt, pe puieţi.

Îi erau sfântă oglindă
Şi prin toţi se împlinea

Rodul său făcut din ghindă-Era tot ce el avea.

Îi ferea de forţa gheţii
Sau de arşiţă prea grea.
Creşteau strâns la sânul vieţii.
Ocrotiţi spre a se-nălţa.

Avea fii tihnă bună.
Iar din frunze, solul gras.
Noaptea, adormeau sub lună
Şi creşteau fără popas.

Toţi trăiau pe talpa lumii
Petrecând şi vremea rea.
Până ce un pui dă firii
Că stejaru-i piază rea.

Ştii, bătrâne, pân-acum
Am răbdat şi creanga ta.
Dar alta-i acum cutuma…
Soare ai doar dumneata!

Cum poţi spune asta, frate?
Sare – un altul ruşinat.
Este drept, în mare parte.
Dar ce-i tata vinovat?

Ei, băieţi aşa e viaţa!
Scârţâi mâhnit spre ei.
Dar cât lumii îmi ţin faţa
Voi rămâne baştinei!

Trecu vreme… nu prea bună.
Încă mici, cei ştejărei.
Până ce, după o lună.
Un drujbar sosi-ntre ei.

Omul a tăiat cam iute

Cel mai ’nalt stejar de foc.
Lăsând frunzele căzute
Ca şi lacrimile, -n loc.

Multă teamă îi cuprinse
Doar cu cioata între ei.
Pe deasupra se-mpletise
Creanga crudă, din cei trei.

Toamna lungă din pădure
Le mai stinse greul dor
Şi puţin, în amintire.
Zgomotul dat de topor.

Trecu toamna sosi iarna.
Crivăţu iar se stârni.
Se scânceau, dar pe degeaba.
Lipsa tatii îi răzbi…

Acum, de era bătrânul-Zise puiul cel mai mic-Nu ne speria nici vântul.
Nici pustiul, nici nimic.

Dar nu terminase bine.
Avalanşa izbucni.
Fraţilor, uitaţi cum vine!
Şi deodată îi pocni…

Vlăguiţi după strujire
Către vară sufereau.
Umbra le-ar fi fost iubire…
Însă nu o mai aveau…

CÂŢI N-AR DA DIN CALE VINA
CĂ-I PRISOSUL DE TRĂIT.
DE N-AR FI ÎNSĂ PRICINA:
CEL CARE TE-A ZĂMISLIT…

Mintea şi iubirea

Chinuit, duhul iubirii.
Strâns cu lanţul nepăsării.
Licărea sperând scăpare
Prin ansamblu de-mpăcare.

Inimă, deschide-ţi firea.
Să găsim toate ieşirea!
Minte, tu poţi face multe!…
Nimeni nu voia s-asculte.

Eu sunt hrana vie-a vieţii…
Insistă, lungind grumajii.
Ca-n târziu să îndrăznească
Mintea, palid să vorbească:

Cine strigă Cine este?
Cercetând, dădea de veste.
Eu! Ce îţi ofer speranţa
Şi cu duh îţi mângâi faţa.

Care eu!? Tu nu ai nume?
Mintea senilă îi spune.
Sunt iubirea, sunt motorul
Veşnic, ce dau viitorul!

Şi ce vrei în ceasuri grele
De la sorţii vieţii mele?
Hai, dezleagă-mă să-ţi fie
Viaţa pură armonie!

Care viaţă!? Ce frumoasă?
Nici de mine nu-mi mai pasă!
Iar tu crezi în armonie
Dintr-o secetă pustie?

Asta vezi!… Că eşti în noapte.

Dar priveşte-n jur, la toate…
Inima cum te slujeşte.
Soare, păsări, flori Zâmbeşte!

Cum să fac spre toate, astea.
Când în toate văd năpasta!?
Dar te voi scăpa pe tine
De le vezi pe toate bine.

Când mintea dădu zburdării
Sentimentele iubirii.
Deveni descătuşată.
Cea mai dulce şi curată.

Mintea vedea prin iubire.
Cordul pulsa fericire:
LEACUL BUN, GĂSIT MÂHNIRII.
ESTE TAINA DĂRUIRII!

Mâna şi mănuşa

Ca toţi ce-au prietenie şi-au şi sprijinul adus.
Era mâna şi mănuşa în relaţii de nespus.
Semănau bine la formă şi la treabă când se-ntind:
Mâna îi dădea putere şi primea, la schimb, alint.

Cunoscându-se prea bine (sau confortul le-a schimbat).
Începură, de o vreme, să se ia la întrebat:
Dacă n-aş fi eu degrabă de la spate să te duc.
Ce-ai mai şti să faci pe lume decât şmotru la papuc?

Eşti modelul meu în viaţă, dragă mână, pot să zic.
Dar consider că de faţă fac prea mult pentru nimic!
Spui nimic?! De-atâta vreme, te-am purtat să vezi ce ştii.
Te-am luat mereu cu mine, dar ai prins numai prostii.

Vreau să mă dezbar de tine, că deja m-am încălzit;
Nu ştiu cum am stat atâta împrejur c-un fir urzit.
Câte-un deget, câte-o vorbă erau greu de despărţit.
Cert, mănuşa supărată nu ştia cu ce-a greşit.

Şi s-a pus mâna la treabă şi pe frig, şi la pământ.
Dădea piept cu pietre aspre şi, cu viitoru-n gând.
Se făcu peste măsură, toată, numai bătături.
Zgâriată, şi umflată, şi cu multe crăpături.

Astfel nu putea s-o ducă, îşi zicea în mintea sa
Şi cine va face lucru tot la fel cum ştie ea.
S-a întors cu plecăciune, precum fiul rătăcit.
Şi-a-nvăţat că PESTE LUME, MARE EŞTI DOAR DIN SLUJIT.

Libertatea animalică

Într-o pădure, departe.
Ca şi-n locuri fără carte.
Peste neam de animale.
Se-ncuibase multă jale.

Găseau vina doar în rege.
Că de lege nu pot trece
Şi că traiul fără lipsuri
Nu-I asemeni ca în visuri.

Ursul cu mare-ndrăzneală
Mormăia cu multă şcoală.
Vrând ca feţele adulte
Gură-cască să-l asculte.

După cum vedeţi cu toţii.
Am ajuns cum trăiesc… morţii:
Suntem duşi fără plăcere
Spre o viaţă de tăcere.

Ar fi bine dau părere
Să-l dăm jos de la putere.
Democraţii să trăiască
Şi cei ce vor să trăiască!

Eu!… O vulpe mai fâşneaţă
Se ceru a fi în faţă.
Voi aduce mărturie
Ce-mi făcu ieri leul mie:

Când mă bucuram de pradă…
El urla să nu mă vadă.
Iar dacă i-am plâns în faţă.
M-a făcut pe dată hoaţă.

Bine, bine… zise ursul.
Potolindu-şi iute râsul.
Aici n-am nicio părere…
Ăstai-i harul de putere.

Lupule, ce ai a spune
Dacă zilele sunt bune?
Între timp gloata e mare
Şi lupanul strigă tare:

Asta-i dictatură, frate!…
De treceau fiori prin sate.
Libertate!… libertate!…
Toate-n cor: Mai bine moarte!

N-aveau multe să mai ceară.
Dar strigau până spre seară.
Fără grijă fiecare.
Având cuib şi de mâncare.

Cum ţineau pe rând discursuri.
Iar din pomi ascultau vulturi.
Nu-i mirare c-al lor rege

Se ivi cu noua lege.

Bine, dragii mei tovarăşi.
Nu e pace, prevăd iarăşi.
Eu v-am oferit în parte
Lunga vreme către moarte.

Dacă voi cu toţii spuneţi
Că alt trai doriţi să puneţi.
Îmi aloc darul de hrană.
Dar nu mai ţin socoteală!

Urmau zile desfrânate…
Rătăcind ziua de noapte.
În scurt timp, o bramburească
Stârni foamete şi boală…

De unde şi fără carte
Învăţară pe departe:
LIBERTATEA FĂRĂ LEGE
STĂ CA ŞAHUL FĂRĂ REGE!

Mielul şi purcelul

Pe când porcul şi năravul
Aveau multe în comun.
Se născu şi mieluşelul
Spre un obicei… imun.

Mai demult decât decenii
Li se dete post pe rând:
Porcul, bun pe timpul iernii;
Mieluşelul, mai curând.

Ins cum în toate-apare
Geologie sau dispreţ.
Se stârni o teamă mare
Între miel şi îndrăzneţ.

Eu… nu am nimic cu tine.
Zise porcul îngâmfat.
Dar se pare că nu-i bine.
Vremurile s-au schimbat.

Toţi te ocolesc de Paşti.
Nu eşti cel mai preferat;
Îşi iau pui, ba chiar şi peşte.
Altu-i gustul democrat.

De-ţi stă gândul la putere
Sau cât eşti de întrebat.
Poţi afla câtă durere
Dă un tip nerafinat.

Porcul se cere mai mare
Doar în iarnă, spre Crăciun.
Şi, la cel ce nu te are.
E colesterolul bun.

MIEL DE EŞTI PE ASTĂ LUME.
POŢI SĂ FII ŞI EDUCAT.
ÎNSĂ GROSOLAN, CA PORCUL.
EŞTI BUN DOAR DE EVITAT.

Râma, vulpea şi puicuţa

O puicuţă curioasă.
Plictisindu-se de casă.
Pe sub poartă rătăceşte.
Dar să intre, nu găseşte.

Purtând teamă din poveste
Cum că vulpea o pofteşte.
Avea gânduri şi vedenii…
O mai hărţuiau şi câinii.

Cu ochii în patru luntre.
Mult plecată de la curte.
Deprimată şi străină.
Nu se mai vedea găină.

De când nu mai sunt în curte
Am pierdut atât de multe!…
Nu tu boabe, nu tu râme…
Pasc ca vita, în păşune!

Cum se văicărea întruna
Şi curma aprig ţărâna.
Îi apare brusc, în faţă.
O roşcată râmă creaţă.

Hi, hi, hi!!! Noroc pe mine!
— Îi sclipi ochii de bine.
Îmi fac pofta şi nu-i glumă…
Croncănind, trăgea de râmă.

Lasă-mă, sunt rău bolnavă.
Blestemată fii degrabă!
Am copii şi mă aşteaptă…
Fii găină înţeleaptă!

De mă laşi să mai am zile.
Am să mă rog pentru tine.
Jalea însă n-o cuprinse.
Ba chiar patimă-i aprinse.

Nu, nu pot să fiu umilă.
Totuşi sunt şi eu găină.
Şi-apoi pofta mea de vară
N-o dau, soro, de pomană!

Când se târguiau pe viaţă.
Cum fac unii pe la piaţă.
Umbră deasă le apare.

Retezând raza de soare.

Singurică, singurică!?
Cineva târgul le strică.
Au se pare că e vulpea!
Intui găina firea.

Lasă-mă, te rog, găină!
Râma implorândse-nchină.
Vezi ce-nseamnă să ai frică?
Dar găina nici nu mişcă.

Avea-n faţă pofta vieţii.
Iar în spate, faţa morţii:
Una îi tânjea iertare.
Iar cealaltă, de mâncare.

O ce găinuşă grasă!
Ce pe poftă greu mi-apasă.
Fă-ţi, puicuţo, rugăciunea!
Eşti un prânz aşa… ca lumea!

Ba sunt slabă mai mult pene!
Tremurând, parcă şi geme.
Te rog, vulpe, să ai milă
Cum am eu de-această râmă.

Fac un gest de caritate.
Fă şi tu pe altă parte.
Are o boală de piele
Cum am eu… Ce zile grele!

Dă-i ţărână din picioare.
Fiindcă e molipsitoare!
De ne-atingi una din două.
Mai trăieşti o zi sau două.

Vulpea parcă-nţepeneşte.

Stă o clipă, cântăreşte:
De cât să mă-nfrupt din moarte.
Îmi duc pofta mai departe!…

Râma se pierdu-n ţărână.
Vulpea o tuli nebună.
Lipsită de cele două.
Găina, spontan, se ouă…

Meditând taina minciunii
Şi cum se descurcă unii.
Îşi zicea: „Fir-ar să fie!
Îmi dă lecţii râma mie?”

Iar morala-i la-ndemână
De eşti vulpe sau găină:
CHIAR DE EŞTI MARE ŞI CREAŢĂ.
TOT O RÂMĂ-ŢI DĂ POVAŢĂ!

Musca la priveghi

Lipsită-n dos de pălărie.
Trecea o muscă pragu-n casă.
Umflându-şi pieptul de mândrie
Şi ochii mari, de curioasă.

Rămase-o clipă nemişcată
Privind la masa din odaie…
Era chiar moşul la cravată.
Uscat, întins într-o… copaie.

„Bine-ţi făcu!” musca gândi.
Hulind cu foc pe moşulică.
Amar de vreme o goni
Şi astăzi, îi purta oftică.

Ca invitată de onoare.
Se tot dădea la prăjitură.

Sorbea şi vin, cu sete mare.
Ciupind apoi chiar din friptură.

Râdea, bocea aghesmuită
Zburând haotic, la-ntâmplare.
Era cam tare aiurită.
Hlizindu-se în gura mare.

Nu-i prea plăcu cum lălăiră
Popii-mbrăcaţi în negre straie.
În pleoape, totul i se-nşiră…
Pornită-era chiar pe bătaie.

Să… mergeţi toţi la aghiuţă!
Săăă pot… ciupi din fiecare.
Se bâlvbâie şi tot sughiţă
Zburând acum, în grabă mare.

Făcea urât la băutură
Şi cu păianjenii se puse.
Nu mai gândea la conjunctură
Şi-n plasa lor, gemea mahmură.

Pe toate se lăsă amurgul
Şi liniştea ce o aduce.
În plasa ce-i ţesu coşciugul.
Urma şi ea să se usuce…

VIAŢA ÎŢI CERE PRIVEGHERE
DE VREI S-O DUCI ÎN DESFĂTARE
ŞI, DE-O APUCI ÎNSPRE UNGHERE.
GÂNDEŞTE-TE CINE-I MAI TARE…

Melcul

O moluşcă curioasă
Ce găsi la drum un trunchi.
Strămuta cu tot cu casă.

Trăgând totul din rărunchi.

Transpira în spume grase.
Pielea îi fugea sub ea
Şi-n scurt timp ceva o trase.
Un mister ce dojenea.

Fânul gras avea să ţină
Doar cosaşul găzduit.
Nu pe melcul de grădină.
Ce-i tovarăş nepoftit.

Hei, băiete cu remorcă!
— Zise omu-ncălecat.
Hai pe-o creangă de te urcă…
Nu vreau să fiu deranjat!

Însă spiritul din scoică
Şi mai tare umezi.
Coarnele de teamă-i pică…
Locul nu şi-l mai găsi.

Ca o nucă răsuceşte…
De nimic nu se propti.
Iarba nu-l mai găzduieşte.
Făr-a şti ce va păţi.

Tunetul nenorocirii
Se năştea pe muşuroi.
Bietul melc căzu pieirii
Străjerit ca de strigoi.

Tot căta în soartă vina.
Blestemând tot neamul său.
Însă nu zări pricina
Lăsând tot… spre Dumnezeu.

În zadar munci de-a rândul

Să fugă din furnicar.
Dar spera doară cu gândul
Că va prinde zile iar.

Cercuit şi plin de freamăt
Zăcea mâlc, înghemuit.
N-ar fi vrut, constrâns de geamăt.
Să se facă auzit.

…Zile sta în tânguire
Aşteptând o pârpără
Ce-i dădu buna vestire:
Calea ta e liberă!

Uneori, în aşteptare.
Pică sfat de rezolvat:
N-ARE SENS CA-n DISPERARE
SĂ TOT CEREM VINOVAT!

III-DINSPRE TOAMNA VIEŢII MATURITATE

Orbul

Un om era de nicăieri.
Străin cu viitorul.
Însă râvnea în alte zări
Să prindă adevărul.

Ştia că e zidit de duh
Pe-o mână de argilă
Cu ochi ca frunzele de nuc.
Din inimă divinmă.

Dar n-ajungea până-ntr-atât
Cu linişte în sine.
Să judece cum s-a putut
Ca tot să fie bine.

Mulţimi de peşti sclipeau adânc
Sub ape cristaline
Şi mii de păsări, într-un cânt.
Tăiau văzduhuri line.

Putea vedea pe Creator
În Eden, orişiunde.
Era un nesfârşit izvor
Prin toate cele sfinte.

În oaza castei fericiri
Se înfrupta din toate.
Întinsul n-avea mărginiri;
Doar El, o mică parte.

Cerea şi Tatăl doar un pic
Să ţină ascultare.
Să nu se dea pentru nimic
Ispitei pierzătoare.

Găsea atâtea bogăţii
În Raiul plin de daruri
Şi rătăcea în bucurii
Nemăsurate maluri.

Se răsfăţa cu toate-n jur
Acea suflată tină.
Dar viclenea adesea dur
Să crească în lumină.

Cu plete lungi şi aurii
Lucea precum un soare
Şi tot tânjea în avuţii
Să fie mult mai mare…

Mâhni adânc rodul iubit
În Tatăl cugetarea.
Văzând pe fiul său orbit.

Lipsindu-i ascultarea.

Omul stricase planul său.
Motiv să nu-l mai vază.
Dar acceptă cu mare greu
Copilul să nu-l piarză.

Ca un părinte iubitor.
Să plece-i dădu voie.
Stăpân să fie zorilor.
Să-şi cate de nevoie…
La poarta raiului sosi
În cete serafimii.
Din Cer, pe om a izgoni
Dându-i povara lumii.

Omul, adânc posomorât.
Se mai uită odată
La toate ce le-a părăsit.
Nemaizărind pe Tatăl.

Făr-a vedea păşitul drum
Pierzându-şi din pudoare.
Copilul piere ca un fum…
Lăsând în loc culoare.

Un duh pribeag, purtat în vânt
De voia sa întreagă.
Sleit, el cade pe pământ.
Supus în pâclă neagră.

Nu mai vedea… Era sub nori
Şi norii sub lumină.
Şi lăcrima adeseori
Pierduta sa grădină.

În noaptea ce-i veni adânc
Cuprins de goliciune.

Simţi ce nu trăi nicicând
Şi teamă, şi ruşine.

Zile în şir peţi din mâini
Ca razele în lacuri.
Străfundul viselor lumini
Ce se loveau în praguri.

Era bătut de vânturi reci.
De-aprinsele regrete
Şi urmărit între poteci
De fiare şi de sete.

Simţind adânc piele şi os
Substanţa-i efemeră.
Urlă izbindu-se de jos
În scrâşnet de himeră.

Flămând şi gol, găsi curând
Culcuş ca să se culce.
În noaptea rece, pe pământ.
Visa lumina dulce…

Se-nfăşură cu-n gând profund
Prin darul remuşcării.
Şi astfel izbuti profund
În tainele iertării.

Lumina lumii apăru
La strigătul căinţei.
Iadul trecutului trecu
Sub arma biruinţei.

O, Tată, am căzut de sus!…
În faţă i se plânse.
Dar nici nu termină de spus:
Lumina îl cuprinse.

Hai, ţine braţul, fiule.
Întins e pentru tine.
Şi lasă nopţii zilele
Trăite fără mine.

De parcă n-a căzut nicicând
Şi drumul nu-l făcuse.
Simţi pe frunte un alint
Şi noaptea i se stinse.

Din nou zărea calde culori
Când cerul se deschise
Şi risipind umflaţii nori.
El raiul regăsise.

Acum, aceiaşi serafimi
În prag îl aşteptară.
Ei îi cântau cântări de imn
Şi drumu-i luminară.

Timid, porni a cerceta
Frumoasa obârşie
Şi nu credea a merita
Bogata-mpărăţie.

Arburi cu floare străluceau
Prin cei cu fructe coapte.
Iar mii de îngeri îi cântau
Prohodul stins în noapte.

Şi alte zeci de mii luceau
În cete diafane.
Un cerc iubirii construiau.
Citind pe rând canoane.

Doi heruvimi zâmbind i-aduc
Din raze o hlamidă.
Iar doi de braţe îl apuc.

Purtându-l prin lumină.

Pe masa plină-l aşteptau
Două potire sfinte.
Să-nchine-n pace-l îndemna
Chiar blândul său Părinte:

La masă vino fiule.
Nutreşte azi cu mine.
Cinstite fie clipele
De a sădi în tine!

Vocea adânc îl pătrundea
Prinzând în strălucire.
Surprins însă că nu-l vedea.
Grăi de-a lui orbire:

Dar, Tată, încă nu te văd.
Eşti totul o cunună.
Mă chemi să vin şi tot nu pot.
Mă arde-a ta lumină!

La chipul meu să nu priveşti
Cum o făceai odată.
N-ai să mai poţi, că nu mai eşti
Suflare nepătată!

Priveşte-n mine cu adânc.
Acolo sunt trăirii
Ca-n rod, şi-n floarea de pe crâng.
Şi-n tot ce stau zidirii.

Mă poţi vedea şi pe pământ
Cu ochiul sfânt din tine.
De-l vei păstra cu jurământ.
Fiind cu totu-n mine!

Un gol ce totul a cuprins.

Urmat şi de tăcere.
Nu mai putea fi de atins
Nici vis, nici mângâiere.

Mintea zăcu ca-n tainiţă.
Ţinându-şi răsuflarea.
Dar inima se-nfiripă
Să verse cugetarea.

Ce multe s-au schimbat de-atunci!…
(Uimit şopti din gură.)
Ce greu, astfel, să mai ajungi
La cei ce te făcură.

Cât n-am ştiut să cumpănesc
Luminile iubirii.
Pe om am vrut să depăşesc
Asemenea orbirii.

Ori n-am ştiut aste lumini
Orice a fost mai bine?
În loc să văd sfintele mâini
Ce plămădeau în mine!

Un înger îndrăzni a-i da
Scânteile corecţii.
Dar îndura şi merita
Pierdutele, dulci lecţii:

Nu este vreme, omule.
Să zaci prin întuneric.
Adu iubirii jerbele.
Să vezi străfund feeric!

Sub ochi silhui îl podidi
Averea ce-o pierduse.
În cât pe dată se trezi
Cu tâmpla unde-o puse.

Un trăsnet năpădi lumini
Sub pleoapele pitite.
Săltând spre ochi arbust de spini
Şi gânduri clipocite.

Pe creştetul răpus de nori
La pieptul unei pietre.
Se-ntrezăreau vitrege zori.
Geneză noii vetre.

Neîngrăditele lumini
Rămase în uitare.
Doar fulgere sub noi zidiri
Erau mângâietoare.

Lumina soarelui de zi
În timp prindea putere.
Şi astfel soarta-i hărăzi
Pământul la vedere.

A se hrăni, îl scormonea
Vărsând multă sudoare.
Încât curând îl lumina
Gândul că e suflare.

Ah, Tată, încă eşti aici!
(În piept lipindu-şi pumnul.
Trântindu-se şi în genunchi…)
Dar astăzi parcă-s unul!

Ochi am avut şi n-am văzut
Lumina cea din mine.
Şi nesfârşirea n-am ştiut
S-o caut doar în Tine!…

Şi azi jeleşte pe pământ
Întoarcerea acasă.

De câte ori păcate sunt
Pe suflet... şi-l apasă.

De-atunci, lumina a pătruns
Trăind cu nesfârşire
În omul care n-a ajuns
Asemeni în orbire!

Harul credinţei

Cât dulce scoate un amar
Din sfânta îndurare.
Nu dau nici florile nectar.
Nici mierea din stupare.

Când palmele se-mpart cu dar
La stânga şi la dreapta.
Suflate sunt de mare har
Şi vor găsi răsplata.

Când fruntea cade spre pământ
Din taina umilinţei.
La cer ia sufletul avânt.
Spre darul biruinţei…

Din moşi-strămoşi

După Eva şi Adam
Multe legi se ţin de lume.
Râd, ca florile în geam.
Obiceiuri sfinte, bune.

Peste anii zugrăviţi
Între jocuri şi urale.
Oamenii, de gust treziţi.
Uită frig şi uită jale.

Baba doina umple duh

Şi toţi beau în desfătare.
Iele, stelele aduc
Din tradiţii de mâncare.

Cântul, portul spre noroc
Şi-atâtea legi nescrise
Fac din lume un soroc
Şi din ceruri, porţi deschise.

Din lumini se nasc copii.
Viitorul, tinereţea.
Mulţi strămoşi, spirite vii.
Ţin aievea frumuseţea.

Din tată

Oricine a pătruns de mic
În taina spaimei stinse.
Nu-l va clinti nicicând nimic
Prin crezul cel deprinse.

Misterul tatălui va fi
Puterea nesfârşită
Şi neclintit va moşteni
Iubirea hărăzită.

Vine din el ca nicăieri
Să nu se ia cu frică.
De-i mama multor îndoieli.
Născută din nimica.

Şi dulcea linişte din duh.
Când singură rămâne.
E semn că taţii îi aduc
Curajul să răsune.

Din tată vine pe pământ
Eterna pace dulce.

Iar fiul prinde lucru sfânt
În viaţa-i ca o cruce.

Când ai pe Dumnezeu

Când ai în gând pe Dumnezeu
Cu dragoste deplină.
În lume n-ai să dai de greu.
Iar viaţa ţi-e deplină.

Când ai în suflet Dumnezeu.
Nu poţi gândi la rele
Şi vei trăi, prin Duhul Său.
O mare mângâiere.

Când ai în glas Cuvântul Sfânt
Şi inima ca-n palmă.
Va fi cuprinsă de alint
O lume ce te cheamă.

Când inima-ţi, locaş prea sfânt.
Ţi-o dărui către alţii.
Cobori cu Domnul pe pământ
Şi-ţi urcă adoraţii.

Când vezi în toate Dumnezeu
Şi-a Sa lucrare vie.
Iubire vei simţi mereu
Prin lumea dată ţie.

Mă mint…

Mă mint când cred că sunt creştin fără să ştiu să mai iubesc.

Dar vreau să am cel mai senin zâmbet primit şi să trăiesc.

Mă mint când cred că-s părăsit şi sufletul că-mi zace

gol.
Mai mult nu este de greşit când nu găsesc păcatul văl.

Mă mint când rătăcesc în nori găsind sub soare slăbiciuni
Iar eu urăsc lumini de zori crezând mai mult în uriciuni.

Mă mint că am uitat de mult pe Maica lumii lui Iisus
Când graiul dulce i-l ascult prin leagănul purtat de sus.

Mă mint să cred că Dumnezeu a fost cândva mai de demult.
Dar gândul pare însuşi greu când El se dă spre tot consult.

Mă mint când zic că-s părăsit de Cel ce viaţă mi-a suflat
Când însuşi dorul mi-a trezit să simt o taină de rugat.

Mă mint când cred că tot ce mint nu va răni chiar mintea mea
Aievea, cum şi eu de sunt, un adevăr va rămânea.

Cristos a înviat!

Cristos a înviat şi moartea a curmat.
Prin tot ce-a luminat, a stins primul păcat.

Iisus a înviat!… şi-adânc în zări şi-n morţi
A renăscut în piept speranţele la toţi.

A înviat spre Cer o cale de urcat.
Noi doar să vrem să dăm uitărilor, păcat.

Suntem răscumpăraţi, din sclavi ne face fraţi.

Mântuitorul vrea, prin El, să fim salvaţi.

Slăvim pe Domnul Sfânt în cânt de înălţat…
De ştire dăm la toţi: „Cristos a înviat!”

Renaştere

Blândul zefir de primăvară
Şi nou întins înmugurit
Îmi poartă gând odinioară.
Când pe Cristos l-am răstignit.

Iubit Iisuse, chinuri grele
Către Calvar Te însoţeau
Şi fără milă, gloate rele
Te tot scuipau şi Te loveau!

Mă văd şi eu atunci cu dânşii
Când Crucea grea Te-ngenunchea.
Cum mă lăsam prin toţi ruşinii.
Fără de tine, o lichea.

Purtai pe umeri mântuirea
Şi n-am sărit să te ajut.
Singur săltai cu drag zidirea
Pentru poporul decăzut.

Priveai mulţimea cu iubire
Prin ochii blânzi şi răbdători.
Ce ignorau a Ta jertfire
Şi sângele din reci sudori.

În jale mare sfâşiată
Doar Maica Ta ce Te iubea.
Doar ea, aleasă nepătată
Ce se-ntâmpla, înţelegea.

Nici moartea nu răbda Golgota

Când Te găsi între tâlhari.
Străpuns de cuie şi cununa
Ce-ţi sângera pe mădulare.

La sorţi şi hainele jucate
Şi vorbele ce Te-au hulit
Erau ca omul de păcate
Pe veci să fie mântuit.

De n-ar fi fost destul atâtea…
Şi-n coastă suliţă Ţi-au pus.
Oţet Ţi-au dat să-ţi stingă setea
Şi numele pe cruce, sus.

În agonia ce se-ntinse
Doar trupul Ţi-atârna în jos.
Pe când spre Cer Duhul urcase…
La Tatăl Tău, iubit Cristos!

De câte ori, în primăvară.
Din flori se-ntind miresmele.
Mă poartă gând odinioară
Cum Tu ai dat renaştere!

Precum Treimea-Sfântă-ntr-una
E doar un singur Dumnezeu.
Tot astfel, moartea morţii-i una
Cu Edenul din darul Tău.

Şi-ai înviat cu mântuirea
A treia zi până în zori
Şi străluceşti cu dăruirea
Presus corolelor din flori.

Şi astfel se sfârşi şi moartea
Şi orice pată de păcat.
Mereu renaşte libertatea
Prin cel ce ne-a răscumpărat!

În viaţă

În viaţă, sufletu-mi Te cere.
Stăpânul meu pe univers.
Te simt, Te am într-o tăcere.
Eşti drumul cel mai drept de mers.

Credinţa, vie lumânare.
Luceşte şi pe timp de somn.
Mi-e dată blândă ursitoare
Să mă cuprind cu Sfântul Domn.

Mă scald într-un botez sub lună
Pe sub fereşti dumnezeieşti.
Atâta pace mă adună…
Te am în mine şi-mi trăieşti.

La casa din Efes

Iubita mea Măicuţă.
De Fiu din Dumnezeu.
La tine, la căsuţă.
Râvnesc să fiu şi eu.

Comoară de iubire
Şi de alint izvor.
În aripi de-mplinire
Mă-nvălui ca de zbor.

Chiar greu de voi ajunge.
Împovărat de duh.
Din dor, puteri voi strânge
Ca ceasul să-l apuc.

Nu cer să-mi ieşi în faţă
Cu pâine, nici cu vin.
Te-aştept cu o povaţă

A bunului creştin.

Nu vreau spre trup odihnă
Şi nici măcar noroc!
Dar vreau în suflet tihnă
La minunatul loc.

Să plâng de fericire
În locuri ce-ai călcat.
Unde, din adormire.
La ceruri te-ai urcat.

Nu cer nicio minune
Presus să te găsesc.
Mai bine, multă lume
Să văd, cum te iubesc.

Măicuţa mea preadulce.
În pace să mă ţii.
Şi cred că voi ajunge
Cum tu deja o ştii!

Stăpânul meu

Atotputernice Stăpân
La om de nevăzut.
Suflarea mea e val de lut
Iar Tu, un grădinar
Prea bun.

Sămânţa vie ce mi-ai pus
În sol de spirit blând.
O simt cum creşte de la gând
Cu Sfintele Lumini
De Sus.

Mă simt ca un găvan de lut
În palma ta cuprins.

La rădăcini de duh pătruns
Şi sete ce am
De făcut.

Stăpânul meu mărinimos.
Ajută-mă să fiu
Precum a fost Iisus cel viu.
Plin de iubire.
În Cristos.

Când laşi

Când laşi în sufletu-ţi putere
Prin Dumnezeu a te-ntări.
N-ai să plăteşti orice avere
Cu veşnicia de-a crâşni.

Pe mâna zilei viitoare
De laşi în pace a intra.
Grăbeşti voita strâmtorare
Şi poarta a se-ndepărta.

Când laşi pe Dumnezeu în faţă
N-ai să încurci cărările.
Şi ai întinsul către viaţă
Să-ţi îndulcească zilele.

De vrei ca inima să-ţi râdă
Iar tu să ştii de Cel de Sus.
Cuvântul Domnului să-ţi prindă
Fruntea plecată în Iisus.

De vrei a tale mădulare
Să te-mplinească sănătos.
Să nu cârteşti nicio lucrare
Când laşi în tine pe Cristos.

Eu cred!

Eu cred! Crezând în ce voi cere
E ca şi cum am şi avut.
Şi crezul e doar dezlegare
La somnul omului căzut.

Crezul e dragoste aprinsă
De care nu te îndoieşti.
E ca o mână sfântă-ntinsă
De forţele dumnezeieşti.

Aşa eu cred, dar simt credinţă
Şi când o pierd, de multe ori.
Când, patinând prin pocăinţă.
Mă simt cuprins de subsuori.

Credinţa este poarta vie
Prin care treci spre Paradis.
Ea este duh ce ziduri ştie
Sp le pătrundă ca un vis.

În mine

În mine, stă orice putere
Când cred în Tine, Domnul meu!
Trăiesc pe lume cu plăcere
Când am în mine-un Dumnezeu.

Nimeni nu poate fi ca mine
Şi altul nu e pe pământ.
Când Creator te ştiu pe Tine.
Pe Tine, Tatăl meu prea Sfânt.

În mine, creşte fericirea
Ce mă înalţă mai presus.
În mine, stă şi mântuirea
Când mă încred doar în Iisus.

Am trupul plin de sănătate.
Cum n-am avut nicicând mai mult;
Doar din iubire îmi parte
Când zece legi, cu drag, ascult.

Şi toate ce-mi doresc pe lume
Din tine, Doamne, izvorăsc.
Eu doar să strig spre al Tău nume
Şi-n mine, ele se-mplinesc!

Sunt bucuros!

Sunt bucuros! Sunt bucuros!
Şi plin de fericire.
Că mi-a promis Domnul Cristos
Frumoasa mântuire.

Doar El şi crucea ce o port
Mă trece de robie.
Prin El calvarul îl supor
Şi tot ce-are să vie.

Gândul mă face fericit
Că am aceeaşi Mamă.
Sfânta Fecioară negreşit
Mă va iubi cu seamă.

Are să-mi şteargă rănile
Prin rugă ca o faşă.
Şi-are să-mi ia durerile
Cu mâna ei gingaşă.

Sunt bucuros! Sunt cu Cristos!
Şi urc spre-mpărăţie.
Oricât suport nemânios.
Clădesc spre bucurie.

Ce dulci sunt zilele de chin

Când pot să rabd oricâte.
Că toate astea le închin
Spre ’naltul meu Părinte.

Sunt plin de patimă să urc
Acelaşi drum de cruce
Şi plin de râvnă să apuc
Răsplata cea mai dulce.

Sunt bucuros într-un Cristos
Să spăl păcatul Evei.
Sunt bucuros! Sunt bucuros!
Şi plin de harul jertfei.

Fără durere

Fără durere pot trăi
Pe ţărmul de păcate
Şi pace-n suflet voi găsi
De stau lângă dreptate.

De voi răbda pentru Cristos
Asupra-mi asuprire.
Dureri să fie pân’ la os
Şi voi simţi iubire.

Fără durere pe pământ
În lumea pentru coaceri.
Nu are omul Duhul Sfânt
Şi nici la cer întoarceri.

Să te căleşti spre mare drum
Nu poţi fără durere
Şi nu orice, şi nici oricum.
Ci drept, într-o tăcere.

Când rumenit voi fi adânc
Şi copt de-a mea plăcere.

De fericire, am să plâng
În rai, fără durere.

În Sfânta Treime

În numele Sfintei Treimi.
Un prunc cărare cunoaşte.
Oricât a zăcut în trăiri.
În Duh, din nou se va naşte.

Oricând botezul primeşte
Măsură pe Cruce-i va fi.
Copilul în Tată va creşte
Şi mersul dreptăţii va şti.

În numele vieţii dă rod
Şi viaţa în el, rădăcini.
Trei viţe adâncul îi scot
Şi frâng ai lui mărăcini.

Noi lămuri cu multe puteri
În duhul Creştin l-or sălta.
Doar dacă mai aprig ca ieri
În Sfânta Treime va sta.

Din noapte

Din noaptea plină de tăcere
Cerut-am sufletului cânt;
La Dumnezeu şi la plăcere
Râvnea mai mult ca orişicând.

Apuc să prind drept călăuză
Credinţa, pară de nestins.
Dau urmei frica cea ursuză
Şi într-o taină mă las prins…

Presus, o pace lucitoare.

Sub care soarele n-ar fi.
Mă-ntâmpină răsplătitoare.
Dar pentru ce?… Nici că voi şti!

În timp ce mă-mpăcam cu toate
Şi în iertare mă-nălţam.
Un miez de zi trăiam în noapte
Şi alte glasuri învăţam.

Cântam şi eu, cânta şi Cerul
În linişte cu elogii.
Era ce sufletul, de-a rândul.
Îmi tot cerea în reverii.

Îngere, străjere sfânt

Tu, înger al lui Dumnezeu, spre pace dăruit din milă.
Străjer al spiritului meu făcut din suflu de lumină.
Te rog să ai răbdare chiar cu cea mai păcătoasă fire.
Să pot spera şi eu, în dar să am frumoasa mântuire!

Tu, paznice de patru zări ce nu găseşti nicicând odihnă.
Ce mergi pe munte şi pe mări, oriunde să-mi oferi cea tihnă.
Te rog! Prin sabia de foc, să risipeşti cărarea morţii.
Să pot să aflu şi eu loc de-a şirul sfânt, în cartea vieţii.

Preacredinciosule străjer ce dai atâtea sfaturi bune.
Trimisul Tatălui din Cer ce vrei noi fii să i se-adune.
Ia-mă de braţ, unde mă-ncurc să pot să dau iar de lumină.
Prin grija ta să pot să urc spre casa veşnică, divină!

La căpătâiul meu când dorm, să nu-ţi dai locul niciodată
Vicleanul ştii că n-are somn, ba chiar ia forţa-

ntunecată.
Rămâi cu mine orişicând, o santinelă iubitoare
Şi te-oi purta mereu în gând de-acum spre viaţa viitoare.

În loc de postfaţă

Pe unde, ţară?

Pe unde eşti, bunică ţară.
Din multele trăiri cu tâlc?
Mai lasă treaba pe afară…
Tu ai urmaşi, nu boi de târg!

Îmbracă-te în sfântă glie
Şi creşte-ne precum tu ştii.
Cu rugăciuni şi poezie
Să ne învii din temelii.

De ce ne uiţi atâtea nume
Şi de văzut ne vezi străini?
Auzi cum cere multă lume
S-o scoţi din plinul de nebuni?

Tu tot mai crezi în bătrâneţe
Şi urli-n van, peste pustiu.
În tine-ai duh de tinereţe.
Sunt mulţi ce astea nu le ştiu!

Pe unde zaci între popoare
Prinsă-n baston de împrumut?
Aruncă-l plină de candoare
Şi vei putea ce noi am vrut!

Prea scumpă Mamă

Frinoasă Mamă, eu te port
De când m-ai copt prin pântec.

În Duh, în dragostea din cord
Şi-n puls precum un cântec.

Minunile cu care-mi ţii
Tot dorul prins de farmec.
Din Dumnezeu sunt mărturii
Că spiritul ţi-e tainic.

Mai dulce decât glasul tău
Sub ceruri, nu se ştie.
Din el mă-nfrupt acum şi eu
Să prind din veşnicie.

Pământul bun va dăinui
În mine ca şi-n tine.
Doar prin Cristos ne-om mântui
Şi Cerul ne va ţine.

Nu va mai fi să ne purtăm
Iubirea între temeri.
Ne vom deprinde să uităm
Trudirea de pe umeri.

Mai am de învăţat, eu ştiu.
Atâtea de la tine…
„Prea scumpă Mamă” am să scriu
Pe sufletul din mine!

Omagiu mamei mamei mele

Mi-aduc aminte cu plăcere
Blânda bunică ce-am avut.
Prin ea, fiori nasc în tăcere
Şi cresc în toate ce-am crezut.

Stă veghe vie între stele
Şi pentru mine n-a apus.
A fost măicuţa mamei mele

Ce m-a-nălţat să văd mai sus.

Din inima sa de lumină
L-am cunoscut pe Dumnezeu.
Aşa, cu dragoste deplină
Aşa, cum azi îl ştiu şi eu.

Atâtea nopţi a frânt spre mine
Să mă aline în dureri.
Atâtea zâmbete senine
Mă îndulceau în miez de seri.

Sunt văzător

Când iau din lume ce e bun
Cu spiritul nemuritor.
Găsesc trecutul cel nebun
Spre viitor învăţător.

Dator mă prind să recunosc
Tăcerile ce m-au trezit.
M-au sfătuit ce să iubesc
Şi cum să fiu de regăsit.

Pe lângă cele ce apun
Sunt văzător de întâmplări.
Să pot pe toate să le-adun.
Aş face sufletului scări.

În Dumnezeu nu poţi să dormi:
Sau cazi, sau urci fără sfârşit.
Ori te amesteci între orbi.
Ori vrei să fii desăvârşit.

De văd mai mult aş vrea să ştiu
Adâncurile să ascult.
De pot să fiu divin de viu.
E clar că voi vedea mai mult.

Cuprins

În loc de prefaţă

Rădăcini

Capitolul I – Dinspre primăvara vieţii-Copilăria

Anotimpurile şi soarele
Din mâna iernii
Primii fulgi
Moş-Crăciun
De Crăciun
S-antins
Omul mare
Spre sfârşitul verii
Clinchet de toamnă
Toamnă zurlie
Frunza
Din atâtea daruri multe
Din trei culori
O mamă…
Cu mine, mamă
Buna
Cartea
Girafa şi şarpele
Pisica
Mărul
Trei magi
Copilărie

Capitolul II – Între anotimpuri-Fabule

Frumosul din ţepi
Bobul şi pâinea
Stejarul şi stejăreii
Mintea şi iubirea

Mâna şi mănuşa
Râma, vulpea şi puicuţa
Musca la priveghi
Melcul

Capitolul III Dinspre toamna vieţii-Maturitate

Orbul
Harul credinţei
Din moşi-strămoşi
Din tată
Când ai pe Dumnezeu
Mă mint
„Cristos a înviat!”
Renaşterea
În viaţă
La casa din Efes
Stăpânul meu
Când laşi
Eu cred!
În mine
Sunt bucuros!
Fără durere
În Sfânta Treime
Din noapte

În loc de post faţă

Pe unde, ţară?
Prea scumpă mamă
Omagiu mamei mele
Sunt văzător